

[Rytter.]

mærkning, at hvis den højtærede Minister havde udtalt noget saadant, vilde jeg læse det igennem, idet jeg vilde have sagt til mig selv: en Mand som Kirkeministeren vilde ikke sige noget saadant, det maa forstaaes paa en anden Maade. Og ved at læse det igennem — og saa selvfølgelig med den Tanke, at der skal være Mening i alting — vil den højtærede Minister se, at det, jeg har talt om, er Rentespørgsmaalet, nemlig dette: Skal der betales Renter? Og der synes jeg egentlig ikke, jeg lagde Baand paa, hvad jeg mente, nemlig at Statskassen var pligtig at udrede disse Forskud; Statskassen havde ingen Krav paa at forlange Renter, men ikke desto mindre gjorde den det. Naar saa Statskassen uberetiget siger til Fællesfonden: Vi vil have Pengene, for Statskassen trænger til dem — saa er det, jeg hævder, at Statskassen ogsaa bør betale Renter. Naar Statskassen, som var pligtig at yde disse Forskud, og at yde dem rentefrit, faar Pengene tilbage — det er allerede en Fordel, for det skulde egentlig vente, til Paaligningen havde indbragt dem —, hævder jeg, at der til Gengæld bør betales Renter til Fællesfonden, naar man tager Midler fra den. Det var i alt Fald min Tanke, og jeg tror i Virkeligheden, Ministeren vil forstaa, om ikke billige (*Kirkeministeren* [Johs. Hansen]: Nej!) ... Nej, det var jeg nok klar over, Ministeren vilde svare ud fra sit Synspunkt; men Ministeren maa lige saa vel kunne forstaa, at jeg ud fra mit Synspunkt mener, at naar den mægtige Faktor Staten tager nogle Penge, som den ikke har Ret til, bør den betale Renter. Naar Staten oven i Købet gør det paa en saadan Maade, at den forlanger Renter, som den ikke har Ret til at tage, og sætter Renten op over det, som den ifølge Loven har Ret til at tage, mener jeg, det andet var et billigt Forlangende.

I samme Forbindelse antydede den højtærede Minister, at jeg vist ikke forstod mig meget paa Budgetter og Regnskaber; ellers kunde jeg næppe have udtalt mig, som jeg gjorde, idet et Budget jo var nødvendigt for et Regnskab, o. s. v. Ja, det ved jeg egentlig godt. Men det, jeg kritiserede, var, at naar vi skal gennemgaa 20 Aars Skatteligning, kan det ikke hjælpe at køre med Regnskaber og Budgetter imellem hinanden, saa maa vi tage Regnskaberne alene. Akkurat som naar vi gennemgaa Finanslovene; saa er der jo ingen, der gaar Budgetterne igennem, saa ser man selvfølgelig paa Regnskaberne. Naar Talen derimod er om en Paaligning, er det na-

turligvis Budgettet, man maa beskæftige sig med. Naar den højtærede Minister var saa højt oppe, var det saa egentlig ikke mere for at komme op end for at være strengt saglig?

Jeg kommer nu til den af Minister Appel truffne Disposition, og ogsaa her maa vi gøre os klart, hvad Diskussionen staar om. Den staar om det mærkelige Fænomen, at Appel fik optaget paa Tillægsbevillingsloven for 1924—25, som han ikke selv kom til at administrere, men som han altsaa var Fader til, for saa vidt angaar Kirkeministeriet, den Anmærkning, at til de sønderjyske Kirker skulde der bruges 400 000 Kr. i Løbet af 10 Aar ... (*Kirkeministeren* [Johs. Hansen]: Var det ikke paa Finansloven?). Jeg tror, det var paa Tillægsbevillingsloven, men det er jo i og for sig ligegyldigt ... altsaa i alt 400 000 Kr. til disse Kirker i Løbet af 10 Aar. Det var Appel, der bragte dette i Forslag, og alle Partier sluttede sig hertil. Appel havde selvfølgelig haft den samme Tanke som enhver anden, at det var rart, om det kunde være sket lidt hurtigere, end det her blev besluttet. Nu siger Ministeren: Ja, men Appel vilde ogsaa have laant Pengene. Dette paatalte jeg allerede i Gaar, og jeg forstod, at Ministeren i en Afbrudelse sagde: Nej, det fremgaar der ikke noget om i Ministeriet. Forholdet er nemlig følgende: Det, vi her kritiserer, er ikke, at Pengene blev optaget som Laan, men at Pengene blev optaget hemmeligt som Laan, uden at de Myndigheder, som man ellers gik til, blev spurgt, nemlig Finansudvalgene. Endvidere kritiserer vi, at de blev optaget rentefrit. Hvad der var Appels Tanke, ved jeg ikke, men jeg spørger den højtærede Minister: Hvad foreligger der om det i Ministeriet? Foreligger der noget som helst, som tyder hen paa, at Appel vilde gøre det hemmeligt for Bevillingsmyndighederne? Det er det, der er det centrale i Spørgsmaalet. Hvis det sker aabenlyst, er der nemlig ikke Spor i Vejen for det, naar der bliver givet den Bemyndigelse, som er givet. Den højtærede Minister maa ikke være blind for, at Laan kan godt ydes baade til Kommuner og til Kirker o. lign. Institutioner; Spørgsmaalet er blot: Hvem skal betale det? Men det, jeg her slaar ned paa, er, at det er sket hemmeligt for Bevillingsmyndighederne, og jeg vil gerne spørge Ministeren, om der virkelig i Ministeriet fra Foraaret 1924 foreligger noget om, at den daværende Minister vilde have foretaget en saadan Disposition hemmeligt for Bevillingsmyndighederne.

Her kommer det Punkt, hvor jeg